

[Baunsgaard.]

ministeren medhold i. Jeg synes ikke, det referat, statsministeren læste op, når man tager baggrunden i betragtning, giver anledning til at modificere noget af den kritik, regeringen har været udsat for. Statsministeren kan ikke selv være i tvivl om, at når to af hans ministre forud for talen i Strasbourg havde skabt i udlandet og i Danmark en fornemmelse af, at regeringen var på vej ind i noget meget stort og noget meget nyt i forhold til det bestående — og sådan er jo de to ministres taler blevet refereret — så virker hans tale i Strasbourg mere som en bekræftelse af de to ministres end som en afkræftelse. Der er derfor i statsministerens tale ingen afdæmpning af den situation, der var skabt. Må jeg føje til, at også jeg gerne vil have talen; jeg har den kun i engelsk referat, og det er da klart en fordel at have det originale manuskript.

Den højtærede statsminister siger i Strasbourg, at der er voksende utålmodighed i Danmark, vi kan ikke blive ved med at vente. Må jeg spørge: hvad er det, vi ikke kan blive ved med at vente på? Det er jo deri, hele problemstillingen ligger. Kan vi ikke blive ved at vente på de andre EFTA-lande, så foreligger der med andre ord bebudelsen af en ny holdning fra regeringens side; det var det, jeg gerne ville have haft et klart svar på, om det øjeblikkelige adfærdsmønster fra regeringens side er det første led i bebudelsen af en ny holdning, og dette klare svar gav statsministeren ikke.

Nu udtrykte statsministeren sin glæde over den nye form, vi har fået for åbningsdebatten, og jeg fandt anledning til i går at sige, at jeg for så vidt også synes, det er en bedre form. Men den er jo kortere og giver dermed kortere taletid til de politiske ordførere, hvilket måske mange vil synes er en fordel. Det bevirker imidlertid, at man må koncentrere sig om det, man gerne vil kritisere, det, man nødvendigvis føler anledning til at gøre opmærksom på at man ikke er enig i.

Men jeg vil da gerne — for at det ikke helt skal stå som sur uvilje fra min side — sige, at vi fra det radikale venstres side med glæde ser den mulighed, der efter de udtalelser, som dels vor egen, dels den svenske statsminister har fremsat, synes at åbne sig for, at de nordiske lande kan op-

træde fælles under Kennedyrunden. Det anser jeg for noget meget, meget positivt. Jeg føler virkelig oprigtig trang til at understrege det, som statsministeren og den svenske statsminister har sagt, at når de nordiske lande forhandler sammen, så repræsenterer de virkelig et markedsområde, der tæller internationalt; og det gør vi, til hvilken side vi end skal forhandle i Kennedyrunden. Det synes jeg er noget meget, meget positivt, og hvis det er et resultat af regeringens nye aktion, er det i hvert fald noget absolut positivt, som også jeg udtrykker min glæde over.

Om den økonomiske situation og i den forbindelse om skattediskussionen vil jeg gerne på baggrund af den hidtidige del af debatten og dens forløb sige, at statsministeren jo har bebudet — sådan har jeg hørt og læst hans tale — en vækst i statsudgifterne, også en vækst af ikke helt ringe omfang. Nu kender jeg, lige så lidt som andre uden for finansministerium og regering, ikke i øjeblikket det kommende finanslovsforslag, men efter at have gjort et forsøg på at vurdere det høje tings egen indsats i det sidste folketingsår har jeg en ret stærk fornemmelse af, at vi egentlig her i folketingsarbejdet har gennemført så meget, at den væsentligste del af statsudgifternes stigning nok skal vise sig at komme fra beslutninger foretaget i enighed eller omtrentlig enighed i det høje ting. Og hvad så? Det hjælper ikke at sige til regeringen, at nu må dens udgifter ikke stige i stærkere takt, end produktivitetstigningen tillader, hvis det er folketinget selv, der har lagt grunden til, at de gør det.

Vi må nok alligevel gøre os klart, at hvis vi skal fastholde det så bastant, så bliver resultatet en meget voldsom aktivitetsbegrænsning i alle de offentlige investeringer, og det har vi jo i det høje ting givet udtryk for at vi ikke ønsker. Det er nok ikke så enkelt alligevel af få det klareret. Derfor vil jeg gerne vente med en stillingtagen til væksten i statsudgifterne, indtil jeg kender finanslovsforslaget; men som sagt, min egen fornemmelse er, at den væsentligste part skal vi nok finde frem til at vi selv herinde er årsag til.

På denne baggrund er det ikke muligt for det radikale venstre kritikløst at acceptere det dagsordensforslag, som det ærede